

Никола Милојевић

Помен Браниславу Нушићу*

Даме и господо,

Бићу веома кратак. Овај увод пишеш пошто сам већ ставио тачку на свој говор, и видео да у њему има више једна и горчине него што сам желео, а што можда није упутно у овом тренутку кад треба да се сећамо великог ствараоца, да одајемо пошту и да се радујемо што имамо кога да слаavimo. Али моја стварност и мисао су на путу онога што овде бележим.

Најпре, дозволите ми да се захвалим Удружењу драмских писаца Србије на прилици да данас будем у оваквом друштву и на овом месту. За мене, веома свечани тренутак, настојаћу да искористим у покушају да кажем нешто вредно пажње и промишљања свих писаца, а упућено сенима Бранислава Нушића. Можда и не писаца толико, колико оних који би требало да, као селектори културолошких образаца и градитељи духа будућих нараштаја, извлаче науку из искуства свеколике књижевности за боље друштво и културније потомке. Знам да је то

утопијско гледиште, али упућује на друштвени смисао књижевности. Инститиције културе, медији, поздравите плеском све напоре за очување вредних искустава којим нас литература и уметност уопште, свакодневно обогаћује. Али ће се увек, са извињењем услед неизлечивих бољки друштва, рећи да то нико, или веома мали број, кружно затворених људи, конзумира. А онда ће после тога да нас мало разведе оним што народ воли.

Ја немам „демократични“ став у коме се култура, субкултура, надрикултура и некултура стављају на исти послужавник. Мислим да се вредности чувају одлуком да се сачувају.

Која је то несмотреност по среди, да ни после сто и више година од Нушићевог стваралачког зенита, у коме је, као неприкосновени читач нашег менталитета, упозоравао на муке, странпутице и неснађеност, тада још увек младог српског друштва, и данас оно буде исто тако младо, странпутично и неснађено. Која ће га то гене-

* Реч добитника награде „Бранислав Нушић“ за 2016. годину на парастосу Нушићу 19. јануара 2017.

рација постарити и снаћи? Ствари су, кудикамо, још горе. Оно што је у Нушићево доба био предмет спрдње, данас је на пиједесталу основних васпитних тежњи. И сваки индивидуални покушај да се против тога иде, да се младом духу не указује на благодети естраде, политизму као проходитељу животног пута, високој штикли и лаккованој ципели као основним потенцијалима за међуљудске односе, завр-

шава се озбиљном бригом за уклопљеност у средину.

Али, писци нису родитељи и васпитачи. Они упозоравају, постављају питања и мењају, пре свега, себе. И то је једино што могу да раде у својој уметности. А читаоци, бојим се само да неће кришом читати књиге, како би избегавали подсмехе здраве, напредне елите.

Хвала.

* * *

НАГРАДА „Бранислав Нушић” на 37. конкурс Удружења драмских писаца Србије, уручена је Николи Милојевићу (глумцу из Крагујевца) за драму „На трагу“.

О добитнику је одлучивао жири у саставу: Милан Јелић, председник, Снежана Кутрички и Петар Станојловић.

У образложењу се наводи да „овај текст својом једноставношћу, прецизношћу и чистотом дијалога, на камеран начин предочава критику света и критику свести.“ Такође, наводи се да „смештајући радњу у театар, аутор веристичким поступком кроз рад на пробама за представу ’Хамлет’ приказује механизам урушавања система вредности, типичан за традиционалну свест.“

Награду је у КПЗ Србије добитнику уручио Миладин Шеварлић, председник Удружења.